

ก๊วยยกนั้น...ตามข้ามา เพื่อไป
ห้กระห่อมของข้า

แกเจาเฮยหงส์ทอง.

ขะโรเฮยเซ่มีลีชา
กอลวันมีลีชา
เย็นกลับมีลีชา

แต่จะคิดอย่างไรเจ้าชายทั้งสองก็คิดไม่ออก

เอ...มันอะไรนะ
เราคิดไม่ออกจริงๆ
ยากขนาด

ข้า ข้า...เจ้าทั้งสองตอบข้าไม่ได้
เจ้าตกเป็นทาสของ
ข้าแล้ว

พอมตจึงจับเจ้าชายทั้งสองใส่กรงขังไว้
เมื่อเวลาจะใช้งานก็เปิดกรงออก... เวลา
เลิกงานก็ใส่กรงขังอย่างเดิมเป็นชยานี้..
ตลอดมา..

เจ้าชายทั้งสองจะหนีก็หนีไม่ได้ เพราะ
พ่อมดมีกระตังวิเศษ ออกจากกรง
เมื่อไหร่กระตังวิเศษ จะตังรั้วขึ้น
เมื่อไหร่...

ช้า...ช้า...ถ้าเจ้าทั้งสองติดหนี กระตังนี้จะตังขึ้น
ทันที

5

เจ้าชายรณชัยดีพระทัยมาก อำลาก็...
ผู้มีพระคุณและเจ้าหญิงแล้ว ก็ขี่ม้าวิ่ง
ออกเดินทาง...

จนกระทั่งมาถึงชายทะเลใหญ่!

ม้าวิ่งก็กระโดดขึ้นจากพื้นดินเหวี่ยง
หนีไปยังเกาะกลางสระต้อทะเลทันที..!

การเดินทางเป็นเวลาหลายคืนหลายวัน
ระหว่างทางหาขึ้นมามีเจ้าชายก็กินอาหาร
จากกระเป๋านั่น..ในที่สุดม้าวิ่งก็
พาเจ้าชายรณชัยถึงชายเกาะกลางสระต้อ
ทะเล..

พอมาถึงก็ลงถึงพื้นทรายเจ้าชายก็ต้อง
สะดุ้งสุดตัว เมื่อได้ยินเสียงขลุ่ยตำราม-
ก้องร่ำกับเสียงฟ้าร้อง

พอเจ้าชายมองไปที่แสงเห็นมังกรใหญ่-
มหาดยทสี่วยก สองตาแดงประดุจ
แสงอาทิตย์ วิ่งเข้ามาหาเขา..

เมื่อเสร็จพิธีแต่งงานแล้ว..ทั้งหมดก็ลาญาติกลับบ้านเมืองของตนโดยยกเซ่..
 เพรหมิตมาไว้เศษให้ไพร่ขึ้นอีกเท่าหนึ่ง แล้วทั้งหมดก็ขึ้นม้าวีเศษหาไปอย่าง
 รวดเร็ว..

จนวันหนึ่งก็มาถึงกลางป่าแห่งหนึ่ง จึงหยุดพักรับประทานอาหาร ส่วนม้าวีเศษ
 ก็ไปหาหมึกินตามภาษาสัตว์..

เมื่อรับประทานอาหารกันอิ่มแล้ว..ต่างก็
 พักผ่อนเพื่อซ่อมแรงไว้เดินทางต่อไป..

ทันใดนั้นเองความอัศจรรย์ก็บังเกิด
 ขึ้นกับเจ้าชายผู้พี่ทั้งสองทันที..

